

Perpetua iluzie a morilor de vânt

Intel1anima

Norii își târâie burțile pe
vârfurile înalte, ascuțite ale munților
și toată zarea dinspre apus se înroșește
de jertfa lor.
Cu fulgere nervoase aruncă norii pe pământ
și nimeresc în morile de vânt.
Acestea aiurează.
În delirul lor se-nvârt mai tare
crezând că
văd în nori călare
pe Don Quijote cu lancea îndreptată înspre ele.
Atât de disperate se învârt,
că vântul își prinde pletele în aripile lor.
Plânsul lor lugubru
sperie armatele de lilieci
ce zboară bezmetici
lovindu-se
de clopotnița bisericii pustii
Luptă, luptă morile
cu Don Quijote din norii-nsângerați
și plâng, se vaietă fără-ncetare,
iar vaietele lor desfrunzesc norii.
Frunze de nori lichefiate cad din cer
iar Don Quijote dispare, se volatilizează.
Ce ușurate respiră morile
că, în sfârșit,
au învins dușmanul plutitor
prin norii schimbători!
Sărmanele nu știu că scutierul credincios
al rătăcitorului hidalgo,
Poetul,
a doua zi-l va reînvia,
odată cu norii burtoși, avizi,
ce macină și-nghit lumina...
Dar, pe moment , e bine.
Se învelește și cerul și pământul în liniștea umbroasă
a nopții în care și iluziile dorm...